

РЕШЕНИЕ

№ 4052

гр. София, 17.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 05.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Ана Илиева и при участието на прокурора Кайнакчиева, като разгледа дело номер **8570** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на [фирма] със съдебен адрес: [населено място], кв. И., [улица] срещу ревизионен акт № [ЕГН]/30.03.2012 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП, [населено място], потвърден с Решение № 1670/12.07.2012 г. на Директора на Дирекция „О.” при ЦУ на НАП, [населено място].

С оспорения ревизионен акт, за жалбоподателя са установени допълнителни публични вземания - данък по Закона за данъка върху добавената стойност /ЗДДС/ в размер на 19 128,95 лева главница и съответните лихви в размер на 7 189,80 лева.

В жалбата, от съда се иска РА в оспорената част да бъде отменен, като неправилен и незаконосъобразен. Навеждат се доводи, че в хода на проведеното ревизионно производство, органите по приходите са подхождали формално и незадълбочено. В нарушение на принципите на истинност и обективност в административното производство, по време на ревизията не са изследвани и установени всички факти, имащи отношение към случая. Инвокирани са доводи, че не са правени никакви сериозни опити да бъдат открити доставчиците, а непредставянето на определени документи не може автоматично да доведе до извод за нереалност на доставките. По отношение на всеки един от контрагентите на търговеца са изложени аргументи, оборващи направените от органите на приходната администрация заключения. Сочи се, че в хода на административното производство са представени многобройни доказателства за извършените покупки – документи за извършен транспорт, оборотни

ведомости на доставчиците, документи, касаещи предходни покупки и други, които не са взети предвид при постановяването на оспорения РА. Според оспорващия административният орган е тълкувал изкривено и необективно фактите и представените доказателства. Това обстоятелство личи най-ясно от направения извод за липсата на митнически документи за внос, при положение, че такива документи не може да има, защото стоките представляват вътреобщностно придобиване. В направено към първоначалната жалба допълнение, след постановяването на решението на Директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението”, търговецът твърди, че решаващият орган абсолютно неправилно е приел, че актът се оспорва само частично.

По време проведените по делото открити заседания, оспорващият се представлява от адвокат Д., който поддържа жалбата.

Ответникът по оспорването, в лицето на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” при ЦУ на НАП – [населено място], чрез юрисконсулт Б. намира жалбата за неоснователна и моли същата да бъде отхвърлена. Участвалият в производството по делото представител на СГП намира жалбата за неоснователна и недоказана.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че ревизионното производство е започнало със заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1110261/01.09.2011 г., изменена с № 1113861/16.12.2011 г., на Началник на сектор „Ревизии” в Дирекция „Контрол” при ТД на НАП, [населено място], за определяне на задълженията на жалбоподателя по ЗДДС за периода от 01.01.2007 г. до 31.03.2011 г.

В хода на ревизията са извършени множество процесуални действия и са събрани писмени доказателства. Някои от доставчиците са представили изисканите от органите на приходната администрация документи, а други не.

Резултатите от ревизията са обективирани в издаден, в срока по чл. 117, ал. 1 от ДОПК ревизионен доклад /РД/ № 1113861/03.02.2012 г., връчен на пълномощник на търговеца. От ревизираното лице е подадено възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК, което е намерено за неоснователно.

След приключване на ревизионното производство е издаден РА № [ЕГН]/30.03.2012 г., издаден от главен инспектор по приходите при ТД на НАП, [населено място], упълномощен със Заповед за определяне на компетентен орган /З./ № К 1113861/08.02.2012 г., съставена от органа, възложил извършването на ревизията.

При обжалването по административен ред по-горестоящият орган е възприел изводите, направени в РА, поради което го е потвърдил мълчаливо, а в последствие изрично.

За изясняване на спорни обстоятелства е допуснато изслушване на съдебно-техническа и съдебно-счетоводна експертиза, чиито писмени заключения /основно и допълнително/ са приобщени към доказателствения материал, събран в производството.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният РА е връчен представляващия търговец на 02.04.2012 г. Жалбата до Директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” при ЦУ на НАП – [населено място] е подадена на 17.04.2012 г. /вх. № 13-34-00-155/. Сроктът за произнасяне на решаващия орган по чл. 155, ал. 1, във връзка с чл. 150, т. 1 от ДОПК е изтекъл на 24.06.2012 г. Липсата на произнасяне сочи, че РА е потвърден мълчаливо, поради което подадената до АССГ чрез административния орган жалба на 12.07.2012 г. /вх. № 53-00-619/ е в срока по чл. 156, ал. 5 от ДОПК. Решаващият орган се е произнесъл с решение № 1670 от 12.07.2012 г., на основание чл. 156, ал. 6, във връзка с чл. 150, т. 1 от ДОПК, с което оспорения акт потвърден. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство по издаването на акт, с който се засягат нейни права и законни интереси и следователно е подлежащ на оспорване, поради което жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

За да издаде оспорения ревизионен акт, административният орган е приел, че за определен брой доставки, осъществени в рамките на извършваната от [фирма] дейност, не са налице предпоставки за признаване право на данъчен кредит, поради липса на достатъчно данни за реалност на тези доставки. Правото на приспадане на данъчен кредит по процесите фактури е отказано на основание чл. 70, ал. 5 от ЗДДС. След проверка и анализ на съдържащите се в административната преписка доказателства, касаещи спора, съдът достигна до следните фактически констатации и правни изводи.

Настоящият състав, съблюдавайки нормата на чл. 168, ал. 1 от АПК, намира, че е необходимо въз основа на представените от страните доказателства и тези, събрани в хода на съдебното производство, да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по [чл. 146](#) от кодекса. В тази връзка следва да бъде обсъдено заключението на допуснатата ССЧЕ.

Експертът е анализирал коректно наличните счетоводни и други документи и е изградил последователни, компетентни и вътрешно непротиворечиви изводи. Отговорено е изчерпателно на поставените въпроси след проверка и анализ на съдържащите се в преписката документи. Заключението следва да бъде кредитирано като мотивирано, логично и съответстващо на събраните доказателства.

1. По отношение на доставчика [фирма].

В хода на ревизионното производство органите по приходите са изпратили до доставчика искане за представяне на документи. На известния адрес на управление негов представител не е открит. Жалбоподателят е представил част от поисканите доказателства, които са приложени към преписката. Същите са описани и анализирани в заключението на ССЧЕ.

Доставчикът е издал на жалбоподателя четири фактури, с предмет на продажба „стоки”, „размразена свинска плешка” и „размразени свински обрезки”. Фактурите са придружени от приемателно-предавателни протоколи, в които е отразено, че транспортът е осъществен с превозно средство – хладилен бус, с рег. [рег.номер на МПС] - собственост на [фирма]. Експертът е констатирал, че приходът от продажбите и начисленият ДДС са осчетоводени правилно по съответните счетоводни сметки, а фактурите са отразени в дневниците за продажби на доставчика. Стоките са изписани с отчетната си стойност по кредита на сметка 304 - Стоки. Съставени са хронологични регистри на посочените сметки. Приложени са фактури, издадени от

предишни доставчици - чуждестранни контрагенти. За фактури с № 37, 55, 59 е представена инвойс № 6244/23.10.2006 г. за доставка на замразени свински продукти от А.. Вещото лице не е открило протокол по чл. 117 от ЗДДС и ЧМР. За фактура с № 445/28.02.2011 г., издадена към [фирма] са представени насрещни: инвойс 18411/26.02.2010 г. за доставка на свинско месо от К., ЧМР № 0000245/26.02.2010 г. за извършен транспорт, търговски документ № 26022010-1 от 26.02.2010 г., в който са описани подробности около доставката и срок на годност - м. февруари 2011 г. Приложени са още Договор № 83/07.05.2007 г. между [фирма] като Влогодател и [фирма] като Влогодприемател с предмет съхранение на стоки в хладилник, находящ се в [населено място], [улица] Договор № 6/04.01.2010 г. между същите страни и със същия предмет.

Анализът на събраните доказателства мотивира настоящият съдебен състав да приеме, че органите по приходите незаконосъобразно са отказали право на приспадане на данъчен кредит на [фирма] по издадените от [фирма] фактури. В случая не може да се приеме за основателен аргумента, че по време на ревизията не е открито лице за контакт с доставчика, поради което същият не е представил поисканите от ревизиращите документи. Експертът е установил, че фирмата е deregистрирана по ЗДДС и към момента на проверката не извършва търговска дейност, поради което е напълно възможно на практика да не е имало лице за контакт. В разглеждания случай органите по приходите са отказали признаване на право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма]. По силата на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Съгласно чл. 71, т. 1 от ЗДДС, лицето упражнява правото си на приспадане на данъчен кредит, когато е изпълнило едно от следните условия - притежава данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл. 114 и 115, в който данъкът е посочен на отделен ред - по отношение на доставки на стоки или услуги, по които лицето е получател. Страните не спорят, че и доставчикът [фирма] и получателят [фирма] са били регистрирани по смисъла на ЗДДС лица, а издадените фактури, по които е отказано правото на приспадане на данъчен кредит отговарят на изискванията на чл. 114 от ЗДДС. Безусловно е, че са налице доказателства за реално закупени и заприходени стоки – различни видове месни продукти. Митнически документи за осъществен внос е напълно естествено да липсват, защото месото е било предмет на В.. Към фактурите са съставени и съответните вторични документи приемателно-предавателни протоколи, удостоверяващи приемането на стоките от страна на получателя. По този начин е изпълнено изискването за документална обосновааност на стопанските операции. Заключение на ССЧЕ опровергава извода на органите по приходите за липса на данни за осъществен транспорт. Експертът е установил, че през ревизирания период [фирма] е притежавал хладилен бус, надлежно заведен, като материален актив, с който е извършван превоза на закупените стоки.

От анализа на така изложените обстоятелства, съдът намира, че е възможен единствено правилния извод – за оспорвания възниква право на приспадане на данъчен кредит, във връзка с осъществените доставки, документирани с издадени от [фирма] фактури. Без съмнение предметът на доставките е стоки, предназначени за извършване на последващи облагаеми доставки.

2. По отношение на доставчика [фирма].

Дружеството е издало на [фирма] фактура с № 103/01.12.2007 г. с предмет на доставката „свинска обрезка”.

В хода на ревизионното производство органите по приходите са изпратили до доставчика искане за представяне на документи. На известния адрес на управление негов представител не е открит, поради което уведомлението е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК.

След проверка в информационния масив на НАП е установено, че процесната фактура са включена в справките-декларации, подавани от дружеството за съответния период. При направената служебна проверка в информационната система на НАП е установено, че към момента на сделката дружеството е имало наети по трудов договор няколко лица. Не е констатирано дружеството да е търгувало със стоки от вида, продаден на жалбоподателя, както и да е заприходявало такива преди осъществяване на сделката.

Видно от заключението на ССЧЕ експертът е посетил последния известен адрес на управление на дружеството, но не е установил лице за контакт, поради което не е могло да бъде проверено счетоводството му.

Изложеното не може да мотивира съда да направи извод в подкрепа на изтъкнатите от оспорващия доводи. Този факт се подкрепя изцяло от анализа на представените доказателства. По тези съображения е необходимо да се сподели извода на органа по приходите, че данъкът е начислен неправомерно, т.е. че не налице право на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 70, ал. 5 от ЗДДС.

Според действащия към момента на издаването на фактурите ЗДДС, наличието на доставка (данъчно събитие) е основополагаща предпоставка за възникване на правото на данъчен кредит. В закона действително няма легално определение на понятието "неправомерно начислен данък" по смисъла на чл. 70, ал. 5, но по аргумент от противното това ще е всяка една хипотеза, при която начисляването на данъка е станало в нарушение на императивни законови разпоредби. И доколкото наличието на реална доставка на стока или услуга по смисъла на чл. 6 и 8 от ЗДДС е кумулативно условие за възникване на правото на данъчен кредит, то начисляването на данък при липса на реална доставка на стока или услуга е "неправомерно" по смисъла на чл. 70, ал. 5 от ЗДДС и е основание за непризнаване на право на данъчен кредит.

Нормите на ДОПК не съдържат правила за разпределение на доказателствената тежест в процеса на съдебно обжалване на ревизионни актове, поради което намират приложение общите принципи на разпределение на доказателствената тежест. Разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК, намираща приложение в случая по силата на препращащата разпоредба на § 2 от ДР на ДОПК, определя, че административният орган и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен, трябва да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него и изпълнението на законовите изисквания за издаването му. Тази разпоредба е своеобразно проявление в административното право на общия принцип за разпределяне на тежестта на доказване, формулиран в чл. 154, ал. 1 от ГПК, според който всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. Наличието на кумулативните условия за възникване на право на данъчен кредит по смисъла на чл. 69 и сл. от ЗДДС, респективно отсъствието на някоя от хипотезите по чл. 70 от ЗДДС, които възпрепятстват възникването му, са факти от обективната действителност, наличието или отсъствието, на които е свързано с възникването на благоприятни последици за жалбоподателя - възникване на право на

данъчен кредит по определена фактура. В тежест на задълженото лице е да докаже наличието на условията за възникване на право на данъчен кредит, респективно отсъствието на някоя от хипотезите по чл. 70 от ЗДДС.

В разглеждания случай оспорващият не е ангажирал достатъчно доказателства, които да обосноват извода, че правото на признаване на данъчен кредит по процесната фактура е отказано неправомерно. Касае се за доставки с определена специфика – месни произведения, които изискват определени условия за транспортиране, съхранение, сертифициране и т.н. Нито в хода на административното производство, нито при извършената от вещото лице проверка са ангажирани достатъчно категорични доказателства, за това, че доставчикът е бил реална страна по сделката и че визираните в процесната фактура стоки са закупени от него, най-малкото във вида и количеството, в които се твърди.

3. По отношение на доставчика [фирма].

Дружеството е издало на [фирма] девет фактури с предмет на доставката „стоки по опис“, към които са прикрепени фискални бонове за плащане в брой и стокови описи по артикули – мярка, единична цена, обща стойност и ДДС.

В хода на ревизионното производство органите по приходите са изпратили до доставчика искане за представяне на документи, като от последния са представени само копия от издадените към [фирма] фактури.

След проверка в информационния масив на НАП е установено, че процесните фактури са включени в справките-декларации, подавани от дружеството за съответния период. Няма данни доставчикът да е наемал работници по трудово правоотношение или по граждански договор. Не е установено доставчикът да е търгувал или закупувал стоки от вида, продаден на оспорващия, както и да е наемал помещения, където те да са били съхранявани. Процесните фактури са отразени в дневниците за продажби на доставчика. Направените от органите по приходите констатации са потвърдени и от вещото лице.

Във връзка с изложеното, настоящият съдебен състав намира, че и по отношение на този доставчик не са налице данни за реалност на продажбата, поради което жалбата в тази ѝ част следва да се отхвърли с мотивите, изложени в т. 2 от настоящето решение.

4. По отношение на доставчика [фирма].

Дружеството е издало на [фирма] осем фактури с предмет на доставката месни произведения - „свинско рагу“, „свински обрезки“, „свинско трупно месо“ и т.н.

При проверка в информационната система на НАП е констатирано, че процесните фактури са включени в справки-декларации и дневниците за продажби за съответните периоди.

Представени са договор и анекс към него, сключени между [фирма] и [фирма] за наем на хладилна камера в [населено място]. Органите по приходите са констатирани, че дружеството е имало наети по трудово правоотношение лица.

Ревизиращият екип е приел, че поради непредставянето на всички изискани документи и факта, че доставчикът има установени публични задължения в големи размери не може да се направи извод за реалност на доставките към [фирма].

При изготвянето на експертизата вещото лице е успяло да осъществи контакт с представител на доставчика и да прегледа част от запазените първични и вторични документи, касаещи спорните доставки. Експертът е констатирал, че процесните фактури са осчетоводени са по дебита на сметка 411 - Клиенти, респективно по кредита на сметка 702 - Приходи от продажби на стоки и по кредита на сметка 4532 - Начислен ДДС при продажбите. Плащането е отразено по дебита на сметка 501 - Каса в лева, както и по кредита на сметка 411 - Клиенти. Изготвени са хронологични регистри на счетоводните сметки. Фактурите са отразени в дневниците за продажби и в СД за ДДС за съответните периоди. По отношение на предходни доставчици на стоки експертът е констатирал, че във връзка с фактури № 23, 37, 57 липсват документи и база данни от 2006 г., когато са били внесени продадените стоки. От представения Протокол № 250 от 30.10.2006 г. и инвойс № 782/2006/Е от 30.10.2006 г., се установява извършен В. от Полша на 17561 кг замразено свинско рагу. За фактура № 74/20.02.2007 г. е отбелязано, че продадените стоки са били заприходени от внос по дебита на сметка 304/1 - Стоки на склад, респективно по кредита на сметка 401/2 - Доставчици от чужбина аналитично за РРНУ Carni - Полша с VIN PL6661793986. За В. е издаден Протокол по чл. 117 с № 7/09.02.2007 г., който е отразен в дневника за покупки на [фирма] през м. 02.2007 г. За фактура № 193/21.05.2007 г. е отбелязано, че продадените стоки са били заприходени от внос по дебита на сметка 304/1 - Стоки на склад, респективно по кредита на сметка 401/2 - Доставчици от чужбина аналитично за Т. - Гърция с VIN EL095435392. За В. е издаден Протокол по чл. 117 с № 11/02.04.2007 г., който е отразен в дневника за покупки на [фирма] през м.04.2007 г.

В допълнение към заключението на вещото лице, настоящият съдебен състав намира за необходимо да отбележи, че още в хода на ревизионното производство е представена и фактура № 39/29.09.2006 г., удостоверяваща покупката от страна на [фирма] от негов доставчик [фирма] на свинско трупно месо и пилешки бут.

Анализът на описаните доказателства не дават възможност на настоящия съдебен състав да се съгласи с направените от органите на приходната администрация изводи. В РА и в потвърждаващото го решение не са изложени конкретни мотиви, защо не следва да се кредитират твърденията за това, че доставчикът [фирма] е имал материална и кадрова обезпеченост да достави описаните във спорните фактури месни произведения в посочените количества. Страните не спорят, че доставчикът е закупувал от други фирми и е внасял самостоятелно месо. Преди направените продажби на [фирма] са внесени от Полша различни видове месо в количества, които значително надвишават тези продадени на оспорвания. При това положение, независимо от факта, че не са представени някои от изискваните документи или че някои от издадените протоколи по чл. 117 от ЗДДС не са отразени в съответните регистри не може да доведе автоматично до извода за липса на реалност на доставките. Събраните доказателства, в съответствие с прогласения в чл. 3 на ДОПК принцип на обективност, следва да се преценяват безпристрастно, а направените изводи да се базират на действителните факти от значение за случая.

Във връзка с изложеното настоящият съдебен състав намира, че РА в тази му част следва да бъде отменен.

5. По отношение доставчика **[фирма]**.

Дружеството е издало на [фирма] девет фактури с предмет на доставката „свинска обрезка”.

В хода на ревизионното производство органите по приходите са изпратили до доставчика искане за представяне на документи. На известния адрес на управление негов представител не е открит, поради което уведомлението е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК. От ревизираното лице също са изискани документи, касаещи дейността на този доставчик и данни за актуален адрес на управление, но такива не са представени. След проверка в информационния масив на НАП е установено, че дружеството е включило издадените към оспорвания фактури в дневниците за продажби, но не е наемало работници по трудово правоотношение, както и такива по граждански договор, за които да е подавана декларация обр. 1.

Направените от органите по приходите констатации са потвърдени и от вещото лице, което също не е открило лице за контакт с доставчика.

Във връзка с изложеното, настоящият съдебен състав намира, че и по отношение на този доставчик не са налице данни за реалност на продажбата, поради което жалбата в тази ѝ част следва да се отхвърли с мотивите, изложени в т. 2 от настоящето решение.

6. По отношение на издадените фактури от **[фирма]**.

Дружеството е издало на [фирма] девет фактури с предмет на доставката „свински обрезки”.

В хода на ревизионното производство органите по приходите са изпратили до доставчика искане за представяне на документи. На известния адрес на управление негов представител не е открит, поради което уведомлението е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК. От ревизираното лице също са изискани документи, касаещи дейността на този доставчик и данни за актуален адрес на управление, но такива не са представени. След проверка в информационния масив на НАП е установено, че дружеството е включило издадените към оспорвания фактури в дневниците за продажби, но не е наемало работници по трудово правоотношение, както и такива по граждански договор, за които да е подавана декларация обр. 1. Не е установено доставчикът да е извършвал търговия с месо и да е заприходявал стоки, от вида на продадените на [фирма].

Направените от органите по приходите констатации са потвърдени и от вещото лице, което също не е открило лице за контакт с доставчика.

Във връзка с изложеното, настоящият съдебен състав намира, че и по отношение на този доставчик не са налице данни за реалност на продажбата, поради което жалбата в тази ѝ част следва да се отхвърли с мотивите, изложени в т. 2 от настоящето решение.

7. По отношение на доставчика **[фирма]**.

Дружеството е издало през месец 10.2010 г. на [фирма] една фактура с предмет на доставката „замразен свински бут, замразена свинска плешка”. Плащането е извършено в брой, за което има издаден фискален бон.

В хода на ревизионното производство органите по приходите са изпратили до

доставчика искане за представяне на документи, връчено на управителя на дружеството. В указания срок не са представени изисканите документи.

След проверка в информационния масив на НАП е установено, че дружеството е включило издадената към оспорващия фактура в дневниците за продажби и е имало наети работници по трудово правоотношение.

Ревизиращият екип е приел, че поради непредставянето на всички изискани документи и факта, че доставчикът има установени публични задължения в големи размери не може да се направи извод за реалност на доставката към [фирма].

При изготвянето на експертизата вещото лице не е успяло да осъществи контакт с представител на доставчика, поради което заключението в тази му част е изготвено въз основа на съдържащите се в преписката доказателства. Експертът е констатирал, че към процесната фактура е съставен приемателно-предавателен протокол. Видно от инвойс № 9734/03.09.2010 г. с ЧМР и Протокол за В. № 208/10.09.2010 г., доставчикът е осъществил внос на „замразена свинска плешка и замразен свински бут”. Според Договор за влог № 29/08.02.2010 г. между [фирма] като Влогодател и [фирма] като Влогодател, страните са се споразумели, влогодателят да съхранява стоки в хладилник, находящ се в [населено място], [улица], собственост на влогодателя.

Процесната фактура е отразена по хронологията на сметка 411 - Клиенти за [фирма] във връзка със сметки 7022 - Приходи от продажби на стоки на едро. ДДС е отразен по сметка 4532 - Начислен данък за продажбите. Постъпилите приходи са отразени по сметка 501 – каса в лева. От представената справка за стоковия поток за периода от 01.09.2010 г. до 31.10.2010 г. се установява заприходяването на стоките от В. и изписването им при продажбата към [фирма] по фактура № 195/28.10.2010 г.

Анализът на описаните доказателства не дава възможност на настоящия съдебен състав да се съгласи с направените от органите на приходната администрация изводи. В РА и в потвърждаващото го решение, също както и при двамата от по-горе описаните доставчици не са изложени конкретни мотиви, защо не следва да се приеме, че [фирма] е имало материална и кадрова обезпеченост да достави описаните във спорните фактури месни произведения в посочените количества. Страните не спорят, че дружеството непосредствено преди издаване на спорната фактура е внесъл самостоятелно месо от вида, продаден на оспорващия. При това положение, независимо от факта, че не са представени документи не може да доведе автоматично до извода липса на реалност на доставките. Събраните доказателства, в съответствие с прогласения в чл. 3 на ДОПК принцип на обективност, следва да се преценяват безпристрастно, а направените изводи да се базират на действителните факти от значение за случая.

Във връзка с изложеното настоящият съдебен състав намира, че РА в тази му част следва да бъде отменен.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорения РА е издаден от компетентен орган, в предвидената форма, при частично съществено нарушение на административно-производствените правила и и при частично несъответствие с материално-правните разпоредби, поради

което следва в една част да бъде отменен, а в друга жалбата да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото, на страните се дължат разноски, съразмерно на уважената и отхвърлената част от иска. Размерът на разноските за ответника се определя по реда чл. 143, ал. 4 от АПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 8 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 161, ал. 1 и ал. 4 и чл. 160, ал. 1, пр. 2, пр. 3 и пр. 4 от ДОПК, **Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма] със съдебен адрес: [населено място], кв. И., [улица] ревизионен акт № [ЕГН]/30.03.2012 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП, [населено място], потвърден с Решение № 1670/12.07.2012 г. на Директора на Дирекция „О.“ при ЦУ на НАП, [населено място], в частта, в която на оспорвания не е признато право на приспадане на данъчен кредит по фактури издадени през ревизирания период от [фирма], [фирма] и [фирма] в общ размер на 8937,01 лева.

ПРИЗНАВА ПРАВО на приспадане на данъчен кредит на [фирма] със съдебен адрес: [населено място], кв. И., [улица] по фактури издадени през ревизирания период от [фирма], [фирма] и [фирма] в общ размер на 8937,01 лева.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] със съдебен адрес: [населено място], кв. И., [улица] ревизионен акт № [ЕГН]/30.03.2012 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП, [населено място], потвърден с Решение № 1670/12.07.2012 г. на Директора на Дирекция „О.“ при ЦУ на НАП, [населено място] в останалата част.

ОСЪЖДА Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при ЦУ на НАП – [населено място] да заплати на [фирма] със съдебен адрес: [населено място], кв. И., [улица] и ЕИК[ЕИК] на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК сумата от 1121,28 /хиляда сто двадесет и един и 28 ст./ лева, представляващата направените по делото разноски – 2000 лева адвокатско възнаграждение и 400 лева внесен депозит за възнаграждението на вещото лице, изготвило заключението по приетата ССЧЕ, съразмерно на уважената част от жалбата.

ОСЪЖДА [фирма] със съдебен адрес: [населено място], кв. И., [улица] и ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при ЦУ на НАП – [населено място], на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 8 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, сумата от 653,88 /шестстотин и петдесет и три и 88 ст./ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.

